

ตอนที่ 1 แว่วเสียงคุณชาย

ราตรีจันทร์กระจ่าง สายลมโชยแผ่ว เมฆบางเบา เงาไม้

วูปไหว ดูราวกับปีศาจกำลังกางเล็บร้ายรำ

ยามวิการที่ห้าทอนอกนอกเคหสถาน นอกหอศนิกา

ที่บรรยากาศชวนกระสันหวนไหวด้วยหญิงงามแล้ว

ทุก

แห่งหนในเมืองล้วนเจียบสัด

“โธ้ย...อย่า ปล่อยข้า!”

“ฮือๆ...ใครก็ได้ช่วยด้วย...”

ในตรอกเปลี่ยวร้างข้างหอศณิกาทิละครลั่งด้วยกลิ่น
สุรา...สตรีนางหนึ่งสะอื้นให้รากับแมวน้อยที่ถูกรังแก
หากแต่ยิ่งร้องก็ยิ่งกระตุ้นความชั่วร้ายในกันบึ้งหัวใจคน
ให้คุกรุ่นขึ้น

ร่างชุดครามท่ามกลางแสงโคมนำทางแหวกม่านราตรี
มาหยุดเท้าที่ปากตรอกอย่างเงียบงัน

เสียงสะอื้นไห้ของสตรีในตรอกนั้นเหมือนจะยิ่งดังกว่า
เดิม ผู้มาใหม่หยุดเท้าแล้วมองเข้าไปในตรอก

ภายใต้แสงโคมแดงสลัวราง เสียงหัวร่ออย่างกระหึ้น
กระหายน

ของบุรุษอย่างไม่ขาดระยะ ร่างของยายสองคนกำลังกด
หญิงคนหนึ่งแนบพื้น บดบังเรือนร่างของนางไว้ เห็น
เพียงเศษเสื้อผ้าฉีกขาดเกลื่อนกระจาย และท่อนแขน
ขาวราวกับหิมะ กำไลโมราแดงที่สวมที่ข้อมือยังขับแน่น
ให้

ผิวพรรณของสตรีผู้นี้ขาวผ่องพาจิตใจกระเจิดกระเจิง

ทันใดนั้น

“หึๆ...” ผู้ที่มาใหม่หัวร่อเบาๆ คลายสนใจใคร่รู้

เสียงหัวร่อนี้เบายิ่งนัก ราวกับเสียงระฆังแปดเหลี่ยมที่
แขวนหน้าศาลาว่ามาเบาๆ ตามสายลมยามราตรี

ทว่ากลับทำให้ชายสองคนที่กำลังกระทำเรื่องต่ำทราม
ในตรอกมืดสะดุ้งเฮือก

“ใคร!”

“ใครอยู่ตรงนั้น!”

ทั้งสองลุกขึ้นเหลียวมอง เห็นคนหนึ่งยืนอยู่ที่ปาก
ตรอก แสงจันทร์เย็นเยียบทาบทอบนร่างนั้น ยิ่งขับเน้น
ร่างสูงโปร่งของเขา คนผู้นั้นยกมือขึ้นเสยผมที่ถูกลมพัด
กระเซิงเล็กน้อย เผยให้เห็นใบหน้าหล่อเหลา คิ้วตางด
งาม โดยเฉพาะแววตาสุกใสเป็นประกายลึกลับราวกับ

รวมกับแสงจันทร์ทราไว้คู่กัน

เสื้อคลุมยาวแขนกว้างปกสายไฟเขียวคลุมหลวมๆ อยู่
บนร่าง สายคาดเอวสีเขียวสดไร้ลายปัก แขนเสื้อปัก
ลาย

เมฆาอย่างประณีตพลิ้วไหวยามระพื่น เสื้อคลุมตัวนอก
แบะออกครึ่งหนึ่ง เผยให้เห็นเสื้อชั้นกลางที่สวมไว้
หลวมๆไว้ลวกๆ

การแต่งกายที่คลายไม่พิถีพิถันเช่นนี้ ดังกระเรียนป่าบิน
ร่อนกลางเมฆา[1] ดูไร้ระเบียบกฎเกณฑ์ทว่าแฝงความ
สง่างาม

ในมือถือโคมที่สาดแสงฟ้าอ่อนจาง ยิ่งทำให้ดูงด
งามร่ามกับมิใช่มนุษย์

